

jsi šlechetný a snad se slituješ,
dej mi je přivést, moje hrdličky,
ať mohu se jich aspoň prsty dotýkat.
Někdo tu pláče. – Ty ses, Kreonte,
nakonec smíloval a splnil jsi mou prosbu.
Je tomu tak, smím věřit svému sluchu?

KREÓN

Rozkázal jsem je obě zavolat,
vím, Oidipe, jak hrozně po nich toužíš.

OIDIPÚS

Dík za laskavost, dobrý Kreonte,
nechť bozi chrání tě a jinak nežli mne.
Ach, děti moje, kde jste, pojdte blíž,
nebojte se, to bratr vztahuje
k vám ruce, které oslepily otce!
Děťátka moje, co vás očekává,
lidé vás budou urážet a tupit,
vyčítat otce, krvesmilnou matku.
Až jednou dospějete, kdo si vás pak všimne,

zemřete bez mužů a samy, bezdětné.
Ty, Kreonte, jsi jejich příbuzný,
starej se o ně, jsou z nich sirotci,
nemají nikoho než tebe.

KREÓN

Už přestaň naříkat a vrať se do domu.

OIDIPÚS

A proč mě nechceš poslat do vyhnanství?
Prosím tě o to!

KREÓN

Trestat smí jen bozi.

OIDIPÚS

Jsem bohům odporný.

KREÓN

Pak asi tvou prosbu vyplní.

OIDIPÚS

Mohu ti věřit?

KREÓN

Nemluvil jsem nikdy
zbytečně do větru a říkám, co si myslím.

OIDIPÚS

Odved' mě tedy!

KREÓN

Pojd' a děti nechej zde.

OIDIPÚS

Neber mi je!

KREÓN

Už zas chceš, Oidipe,
dosáhnout všeho? Přestaň rozkazovat!
Už jednou jsi měl všechno, dnes jenom tma je tvá.

TEIRESIÁS

Jsme vydluženi půjčil si nás čas
komu nás jednou vrátí nevíme
tak jako nikdo neví
kdo splatí úrok z našich životů

A nikdy není záhy ani přespříliš
zato však často pozdě Oidipús
chtěl poznat pravdu ano
po celý život o ni usilujme
nechtějme ji však mít
dokonce vlastnit jako sandály a dům

Nepatří nikomu a všichni oslepli
kterým se podařilo prohlédnout

Takový byl i případ Oidipův a bozi –
pokud o ně jde
nejenom oni nám
i my máme co bohům odpouštět

K O N E C

Další ukázky:

*1) Dialog Oidipa a Jokasté
(s. 18, 20-21) - zabití Luia*

*2) Pustý výpraví, jak měl
zabit Oidipa jako dítě
(s. 29)*

*3) Oidipús se dozvídá
o smrti Jokasté
(s. 30-31)*